

Ποταμάκι

Του **Γιώργου Σταματοπούλου**

ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΔΩΣΑΝ σημασία σ' αυτό το μεταμοντέρνο, φλύαρο και φαιδρό στην ουσία του, τηλεοπτικό κομματικό κατασκευάσμα που το είπαν Ποτάμι. Ενα πολιτικό τίποτε που όμως κατέκτησε σημαντικό ποσοστό στις ευρωεκλογές. Γιατί φαιδρό; Διότι: χαριτωμενιές, αμερικανιές, ελαφράδα, νεωτερικότης (κυρίως!), απλοϊκότης, φιλελευθερισμός αφόρητος, εξυπνακισμοί, *αταξικότης*, αριστεροδεξιό (ο Θεός κι η ψυχή τους), σνομπ, *αισθητισμός* (ανάθεμα αν γνωρίζουν τι σημαίνει να αντιμετω-

πίζεις τη ζωή ως αισθητικό φαινόμενο), ναρκισσισμός, *αιρετικότης* (sic), *φρέσκος* αήρ και πολλά άλλα. Ναι. Πουθενά, όμως, η κοινωνία. Ανθρωποι που δεν έχουν ματώσει ποτέ, που αγνοούν τι σημαίνει να ψάχνεις καθημερινά για το μεροκάματο, που μιλούν με αυθάδεια σχεδόν για ηθικές νέες αξίες, αλλά στην πράξη είναι το αντίθετο (σε πέντε μέρες βρήκαν -ανακοίνωσαν- τόσα μέλη όσα δεν είχαν βρει σε δυόμισι μήνες!).

Μια τάχα ελίτ που τολμά και φτάνει ως τις παρυφές των Εξαρχείων. Ανθρωποι που μιλάνε για το καινούργιο στην πολιτική, αγνοώντας εγκληματικά πως τίποτε καινούργιο δεν προκύπτει στην πολιτική όταν δεν προέρχεται από «τα κάτω», από την ίδια την κοινωνία. Αγνοούν ή αδιαφορούν διότι όλοι αγνοούμε ή αδιαφορούμε για το τι σημαίνει κόμμα. Κάθε κόμμα τελοσπάντων είναι πρόταση εξουσίας, με κάθετη ιεραρχική δομή που εκ της συστάσεώς του αποκλείει κάθε δημοκρατική διαδικασία.

Το Ποτάμι ήταν μια καθαρά αντιπολιτική πρόταση, γι' αυτό και σύντομα θα καταλήξει ρυάκι. Αυτό δεν έγινε αμέσως κατανοητό και πολλοί άρχισαν να το κρίνουν με κριτήρια των ήδη υπαρχόντων κομμάτων ή ως πολιτικό (!) κόμμα, εάν είναι δυνατόν. Άρχισαν να ρωτάνε τον *Ποταμάρχη* τι νέο φέρνει, τι χαμπάρια, πού κινείται (αριστερά, δεξιά, αριστεροδεξιά;), εάν πιστεύει στην Ευρώπη των λαών ή σε αυτήν των ελίτ και πολλά ακόμη που δεν περιποιούν τιμή σε κάποιον σοβαρό ερευνητή. Ίσως δεν κατάλαβαν το απόλυτο δήθεν του *ιδρυτή* και όσων τον (υπο)στήριξαν, το «δώθε-κείθε» αυτών που το *στελέχωσαν*, το έλλειμμα κοινωνικής πολιτικής τους. Σεβαστό, αλλά, πλέον, κουραστικό. Δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίζει κάποιος σοβαρά τις τάχαμου ευρωπαϊκές *αμερικανιές*. Υπάρχει βέβαια πολιτικό κενό, το οποίο μπορεί να το γεμίσει ο κάθε τυχάρπαστος έτσι που έχουμε συγχυστεί άπαντες, αλλά αυτός δεν είναι λόγος να μπαίνουμε στο κάθε Ποτάμι όπου άλλοι δροσίζονται, άλλοι παγώνουν και τινές πνίγονται. Εκτός εάν εξαντληθήκαμε από ιδέες, εκτός εάν έχουμε πειστεί ότι τίποτε δεν μπορεί να γίνει από τη βάση της κοινωνίας. Τότε είμαστε έρμαιο της τύχης μας και αναγκαστικά το ποτάμι θα μπει κάποια στιγμή στους κήπους μας, στα σπítια μας.

gstamatopoulos@efsyn.gr